

STEELBORN

TAYLOR J. LARUE

THE STEELBORN SAGA DEEL 1



VERTAALD DOOR JASPER VELZEBOER



AMSTERDAM · ANTWERPEN



HOOFDSTUK EEN

DE DIEF

Reya Connery drukte zich plat tegen de onderkant van de brug, met onder zich een gapende leegte.

Schiet op, dacht ze terwijl ze haar vingers en voetzolen nog wat strakker tegen de houten balken klemde. Zweet glinsterde als een kroon op haar voorhoofd. Haar ogen volgden een druppel die richting de straatstenen viel, drie verdiepingen lager.

Het was zeker niet voor het eerst dat ze haar leven op het spel zette voor een buidel vol geld, maar als ze vakkundig te werk ging – en dat deed ze altijd – zou dit wel de láátste keer zijn. Een lok koperkleurig haar ontsnapte uit de ingewikkelde vlecht die ze had weggestopt in de kap van haar cape, en ze vloekte bin-nensmonds toen hij voor haar gezicht viel.

‘Stil, Rooie. Straks horen ze je nog,’ plaagde Gavin, die zich ook met trillende armen in evenwicht hield tussen de liggers.

Als het kon had ze een obsceen gebaar gemaakt, maar allebei hadden ze al hun ledematen nodig om zich in balans te houden boven de straten van Edris.

‘Alle rottende duivels, waar blijven ze?’ kreunde Zaim aan haar andere kant. ‘Ik druip van het zweet.’

Reya knee haar ogen dicht en ademde in door haar neus. Het was een lange dag geweest. Ze had net haar pantser schoongemaakt, maar als die twee imbecielen naast haar niet ophielden met zeuren, was ze bereid het nog een keer schoon te maken, hoe hardnekkig bloedvlekken op leer ook mochten zijn.

Alleen vannacht nog, dan was ze vrij.

Voordat ze kon dreigen om hun tongen eruit te snijden als ze hun mond niet hielden, barstte er een kakofonie van rinkelende maliënkolders en hoefgeklepper los. Haar zintuigen stonden in één klap op scherp. Ten zuiden van hun verstoppiek kwam een konvooi de hoek om, omringd door geharnaste ruiters van de Zilveren Garde.

Eindelijk.

Het indrukwekkende konvooi zag er precies uit zoals haar baas beschreven had. Drie grote aan elkaar gekoppelde wagens op een rij. Zes soldaten te paard. Nog twee op een platform achteraan. Een gewapende voerman.

Niet genoeg om hen tegen te houden.

Haar woorden waren niet meer dan een fluistering. ‘Als ik het zeg.’

Ze hadden geen touwen of werphaken. Om boven op de wagens te landen, moesten ze zich op precies het juiste moment laten vallen.

Het plan ging slagen. Het was immers háár plan.

‘Nu.’

Hier, in de fameuze hoofdstad van het Rhitterraanse Rijk, tekenden zich tegen de sterrenhemel de silhouetten af van drie vallende dieven.

Reya's nachtblauwe cape wapperde als een oorlogswimpel achter haar aan terwijl ze door de lucht suisde. Haar maag maakte een buiteling door de plotselinge gewichtloosheid, maar dankzij al die jaren training hield ze haar avondmaal binnen. Het konvooi kwam akelig snel dichterbij, en ze veerde door haar knieën toen ze op de tweede wagen landde, met een schok die ze door haar hele lichaam voelde. Ze trok twee werpmessen tevoorschijn uit het stalen arsenaal dat om haar heupen en dijen gesgapt zat.

Zaim landde naast de voerman op de bok, rukte de leidsels uit zijn handen en duwde de arme man eraf voordat hij in de gaten had wat er gebeurde.

‘Hinderlaag!’ riep een van de soldaten.

‘Links van je,’ zei Reya, die een van de messen wegslingerde.

Gavin bukte net op tijd, en het wapen schoot over zijn schouder. Ze gooide er nog een, en nog een, mikkend op de geledingen in de harnassen – tussen schouder en arm, tussen heup en been, tussen hoofd en nek.

Twee ruiters reden bij het konvooi vandaan, en een ander stak een noodfakkel af.

Reya had al een nieuw werpmes in de aanslag om de pezen in zijn pols door te snijden, maar een pijl doorboorde zijn luchtpijp en bespaarde haar de moeite. Nog vier gestalten in blauwe capes waren op de daken langs de straat opgedoken en schoten pijlen af op de bewakers terwijl ze met het konvooi meerenden.

Een pijl suisde langs haar oor. Sissend van woede draaide ze zich om, met een snelheid waarvoor ze bloed, zweet en tranen had vergoten, en ze staarde de Zilveren Garde-soldaat die haar wang op een haar na gemist had recht in de ogen. Hij wilde zijn kruisboog opnieuw spannen, maar was niet snel genoeg. Haar mes zonk al weg in zijn oogkas, en de man viel met een gesmoorde kreet uit het zadel van zijn witte hengst, die zonder hem verder draafde.

Reya blies een luchtkus naar het paard, en daarmee de stille wens dat het dier zijn weg de stad uit zou vinden, naar de oeroude wildernis in het noorden.

Zaim floot scherp vanaf de bok en klapte met de leidsels. Hun uitkijkposten op de daken raakten achterop, en Reya en Gavin zetten zich schrap nu het konvooi versnelde. De slapende stad flitste voorbij als een waas van kleuren en lichtjes. De wielen ratelden over de gebarsten straatstenen, en ze kon elke hobbel voelen.

De Zilveren Garde kende Reya en haar trawanten als ‘die vervloekte klootzakken’, maar in de onderwereld stonden ze bekend als de Blauwkapen. Ze waren veruit de gevaarlijkste dievenbende van Rhitterra, met aan het hoofd Lennox Raulin, een misdaadbaas die zijns gelijke niet kende in heel het Rijk. Reya werkte bij voorkeur alleen, wat tegenwoordig meestal ook mogelijk was, maar Lennox had aangedrongen dat deze klus te groot was voor één iemand.

‘Nog één keer, kleintje, en dan staan we quitte,’ had hij gezegd.

Als de zon straks opkwam, zou ze voor het eerst in tien jaar tijd zelf kunnen bepalen hoe ze haar dagen besteedde.

‘Pas op,’ zei Reya met een knikje naar het achterste rijtuig, dat nu werd beklommen door de twee wachters die achterop hadden gestaan. Ze waren alles wat nog resteerde van de gewapende geleide.

Het wapen van het Rhitterraanse Rijk fonkelde op hun borstplaten: een vliegende adelaar met een slang in zijn klauwen. Tussen de gespreide vleugels prijkte een achtpuntige ster. De afbeelding symboliseerde hoe het keizerrijk de wereld bevrijdde van corruptie. Het was zo hypocriet dat ze bijna met haar ogen rolde. De ware serpente kronkelden niet door de buitenwereld die koning Rothmire aan het veroveren was, maar vulden hun zakken gewoon hier in de hoofdstad.

En Reya kon het weten – zij was er een van.

Gavin sprong al op een van de soldaten af. Uiteraard koos hij de kleinste van de twee.

‘Vervloekte lafbek,’ mompelde Reya, die haar vechtmessen weer trok en haar benen stevig op het dak van de wagen plantte toen hij opnieuw door een kuil reed.

In het koude licht van de twee wassende manen, gleed de blik van haar tegenstander over de vrouwelijke rondingen onder haar pantser. Ze kon haast zijn gedachten lezen toen hij de fijne ge-laatsrekken opmerkte boven de reep donkerblauwe stof die haar neus en mond bedekte – de hoge, sproetige jukbeenderen en de smaragdgroene irissen met saffierblauwe rand. Zelfs nu, terwijl ze zich dreigend naar hem toe boog, nam hij haar niet serieus. Het zou zijn laatste inschattingsfout zijn.

‘Weet je,’ zei Reya. ‘Alle mannen met wie ik ooit heb gevochten, keken precies zoals jij. En ze hebben allemaal verloren.’

Ze wachtte tot hij in beweging kwam. Toen hij dat deed, wist ze direct dat hij en zijn partner geen doorsnee soldaten van de Zilveren Garde waren. Deze twee waren speciaal geselecteerd om zware bedreigingen af te handelen. Hij was in het voordeel

met zijn formaat, dus ze zou het van haar snelheid moeten hebben. Ze begon een dans die ze slapend nog zou kunnen doen en ontweek zijn zwaard keer op keer, ondanks de hobbelerende wagen onder haar voeten. Reya probeerde hem met haar been onderuit te halen, maar hij sprong weg. In een fractie van een seconde stond ze weer overeind. De tijd vertraagde toen hij uithaalde om haar doormidden te hakken, en ze boog haar bovenlijf ver naar achteren. Het zwaard scheerde vlak over haar gezicht heen. Reya moest het hem nageven: hij hield het langer uit dan de meeste Zilveren Gardeleden die haar hadden willen vermoorden.

Zijn arrogantie sloeg om in frustratie, en ze grijnsde achter haar masker. Haar cape bolde op in de wind, en het manenlicht fonkelde op de met robijnen ingelegde dolk die nooit van haar zijde week. De man gaapte haar aan nu tot hem doordrong wie hij tegenover zich had.

Ze genoot van deze fase, als haar tegenstander eindelijk begreep hoe gevaarlijk ze was. Zijn beheerste bewegingen werden woester en ongecontroleerder, en hij dook op haar af. Reya week vloeiend uit naar links en probeerde de opening te benutten en haar mes van onderen in zijn helm te steken. Maar hij greep haar bij de pols en gaf haar een kopstoot – keihard.

Met een stroom vloeken die haar voorouders tussen de sterren ongetwijfeld blozend aanhoorden, week ze een paar passen terug en ontweek ondertussen puur op gehoor zijn door de lucht zoevende zwaard. Een paar keer kromde ze haar tenen en balde ze haar vuisten, tot ze weer scherp zag. Het aantal keren dat zoiets haar de afgelopen vijf jaar was overkomen, was op de vingers van één hand te tellen.

Ze voelde de koele nachtlucht op haar lippen en beseftte dat haar masker afgegleden was; de lap stof hing als een sjaal om haar nek. De soldaat, die de overwinning al dacht te ruiken, zou haar gezicht ongetwijfeld aan een portrettekenaar kunnen beschrijven. Ze nam de moeite niet om haar masker weer voor te doen – die vent was toch ten dode opgeschreven.

Reya stopte haar vechtmessen weg en trok haar vaders zwaard

uit de schede op haar rug. Haar vingers vonden hun vertrouwde plaats op de versleten, met leer omwikkelde greep. Elke keer als ze dit zwaard gebruikte, voelde het alsof ze de geest van haar vader in de ogen keek. Het deed elke keer weer pijn, maar het was een pijn die ze wilde voelen.

Ze haalden beiden uit. Staal kletterde en fonkelde in het manenlicht terwijl het konvooi voortdenderde door de straten. Reya wierp een vluchtige blik opzij en herkende het gebouw dat ze passeerden. Deze man vocht goed, maar er was maar één persoon in deze Algodenvergeten stad die haar de baas kon. Toen ze een scherpe bocht namen, greep ze haar kans. Ze zakte door haar knieën en klampte zich vast aan de rand van het dak. Ze had de Blauwkappen deze route keer op keer laten lopen totdat ze elke hoek, bocht en bobbel kenden en wisten wanneer ze zich schrap moesten zetten, opzij moesten leunen en zich moesten vasthouden.

De soldaat liet zich op één knie vallen om niet van de wagen geslingerd te worden, en ze aarzelde niet. Zijn laatste woorden, wat die ook mochten zijn, gingen over in gegorgel toen ze haar zwaard tussen zijn helm en schouderplaat stootte. Met haar vingers stevig om het heft zette ze één leren laars tegen zijn borst en duwde hem van zich af. Toen het zwaard loskwam, deed ze haar best om de bloedspetters te ontwijken. Ze kneep haar mond en ogen dicht en veerde naar achteren terwijl het lichaam van het dak tuimelde.

Met haar onderarm veegde Reya een paar spetters van haar gezicht. Haar blik viel op haar weerspiegeling in het zwaard. De dief die haar daar aankeek werd vervormd door het motto dat in de bloedgleuf was gegraveerd in de runenletters van de Eerste Taal: *Vlucht nooit. Buig nooit. Sterf nooit*. Heilige, oeroude woorden. De woorden van haar vader. Reya slikte. Hoe vaak had ze die letters niet rood gekleurd?

Iedere dief had een plan voor de toekomst. Als Reya zich de hare voorstelde, zag ze zichzelf in een smidse staan, waar de lucht verzadigd was van as en hitte. Boven de deur hing een

zelfgemaakt gietijzeren uithangbord. Een plek om te scheppen in plaats van te stelen. Een plek om te smeden. Een ander leven, het leven dat haar ouders voor haar gewild hadden. Als haar schuld aan Lennox voldaan was, zou ze eindelijk kunnen vertrekken uit deze stad. Naar een verre kust zeilen en haar blauwe cape verbranden. Een echt vak leren.

Het vak van haar vader.

Gavin keek haar aan over zijn masker en leunde met één been nonchalant op de rug van zijn tegenstander, die dood of bewusteloos op de wagen naast de hare lag. 'Ik dacht even dat je er geweest was, Rooie,' zei hij, en hij schopte het lichaam van het dak.

Reya wist dat zijn donkere krullen onder zijn kap in een strak knotje zaten gebonden. Gavin had een slank en gespierd lichaam, brede schouders, een stoppelbaardje en een scheve grijns waarbij zelfs het ijsigste vrouwenhart wegsmolt. Ze wist hoe het was als die stoppels langs haar dijen schuurde. Ze kon bijna nog voelen hoe hij zijn vingers in haar heupen klauwde en haar aanmoedigde om te nemen wat ze nodig had. Op het dievenpad gaan was zo ongeveer hun idee van voorspel. De brutale fonkeling in zijn meerkleurige ogen – een zeldzame combinatie van bleekgroen, blauw en bruin – vertelde haar dat dezelfde herinneringen door zijn hoofd spookten.

Elke keer zwoor ze dat het voor het laatst zou zijn, tot het weer zover was. Reya deed niet aan relaties. Wat er ook tussen hen gaande mocht zijn, er moest een einde aan komen – en dat ging ook gebeuren.

Morgen.

Reya veegde haar zwaard schoon aan haar broek en stak het terug in de schede. Het bloed op haar wangen begon al op te drogen in de jakkerende wind. 'Laat je mij expres altijd de grote kerels afhandelen?'

'We moeten allemaal werken voor ons geld,' zei Gavin met een lach in zijn stem. 'Niet dat je het nodig hebt. Jij bent het rijkst van ons allemaal, maar om de een of andere reden woon je nog steeds in dat kleine appartementje aan de Westkant.'

Reya snoof verontwaardigd. ‘Ik heb het beste uitzicht van de stad.’

Gavin sprong op haar wagen, zodat hij opeens veel te dichtbij stond. ‘Volgens mij wil je gewoon graag een excuus hebben om bij mij te slapen.’

De arrogante kwal. Heerlijk. ‘Sinds wanneer slápen we bij jou?’

Hij lachte diep, stak zijn hand naar haar uit en smeerde een druppel bloed uit over haar wang. ‘Ik had die grote kerel op zich best kunnen nemen, maar ik gun jou je lol. Of begint de beruchte Rode Dolk week te worden?’

De robijn in de pommel van haar dolk fonkelde in het manenlicht, alsof het ding van de aandacht genoot. Zelfs in de gevaarlijkste kringen van de Rhiterraanse onderwereld riep Reya’s dievennaam angstzweet op, en die reputatie had ze dubbel en dwars verdiend.

‘Lol? Geloof me, Gavin, daar heb jij de ballen verstand van.’

Hij gaf haar een blauw-groene knipoog. ‘Mijn ballen en ik bewijzen met groot genoegen dat je ernaast zit. Vanavond, als je geluk hebt.’

Ze duwde hem, iets te hard, maar hij lachte alleen maar. Dit ontspannen geplaag tussen hen was veel te vertrouwd geworden.

‘Hé, zijn jullie twee klaar?’ riep Zaim over zijn schouder.

Reya deed haar masker weer voor en bepaalde hun positie. Nu ze zich van de soldaten hadden ontdaan, had Zaim de wagens van de Koninklijke Weg af gestuurd, en ze denderden op de wijk met pakhuizen aan de Zuidkant af – een plek die onder de lokale bevolking bekendstond als de Vuilhoop.

Edris was het kloppende hart van het keizerrijk, een hoofdstad die gonsde van de bedrijvigheid, een vesting die een koning waardig was – al mocht die koning nog zo’n moordlustige oorlogsstoker zijn.

En Reya was de kroonprinses van de plaatselijke onderwereld.

Lennox’ instructies waren duidelijk geweest: hij wilde het héle konvooi. Tegelijkertijd was hij er echter bijzonder vaag over wat er vervoerd werd.

Ergens wilde ze het ook niet weten. De laatste tijd was elke klus vreemder dan de vorige, zelfs voor iemand als Lennox, die zijn hand in talloze zakken had. Hoe clandestien zijn zaakjes, en hoe hooggeplaatster de figuren die erbij betrokken waren, hoe meer zonden Reya bijschreef op de perkamentrol die de Algoden ongetwijfeld zouden opdreunen bij de poorten naar de eeuwigheid. Ze kon niet ontkennen dat ze zich erop verheugde binnenkort niet meer voor Lennox te werken.

De paar onbedorven stukjes ziel die ze nog overhad, wilde ze graag houden.

Eén laatste klus.

‘Als iemand ons volgt,’ zei Reya met een knikje naar de pijlenkoker en boog die boven Gavins schouder uitstaken, ‘schiet hem dan dood.’

Het konvooi kwam langs het eerste herkenningspunt, een stenen monument voor een of andere oude koning wiens naam Reya niet eens kende. Het was onderdeel van de kronkelroute die ze had uitgestippeld om eventuele achtervolgers af te schudden. Over precies tien minuten zouden ze op de plek aankomen waar de overdracht moest plaatsvinden. Reya klom naar beneden langs de zijkant van de eerste wagen, waar gelukkig handvatten en treeplanken voor de soldaten waren aangebracht, en ondertussen nam Gavin op de achterste zijn positie in met zijn pijl-en-boog.

Alle deuren waren afgesloten met een ketting en een hangslot. Aan haar de taak om die sloten eraf te krijgen voordat ze hun bestemming bereikten, zodat de Blauwkappen snel de goederen konden uitladen en het resterende bewijsmateriaal in brand konden steken.

De klus was zo goed als geklaard. Reya was in gedachten al haar koffers aan het pakken terwijl ze een bijltje uit haar riem bevrijdde en het liet neerkomen op de ijzeren sluiting. Zelfs haar vaardige handen konden op deze snelheid geen slot openpeuteren. Ze hoefde maar drie keer te hakken voordat de sluiting vonkend in tweeën brak. Ze stopte haar wapen weg, trok de ket-

ting en het slot los, opende de deur op een kier en gooide ze naar binnen, niet bereid om ook maar een kruimeltje bewijs achter te laten voor de Zilveren Garde. Afgezien van de dode bewakers zou niemand nog een spoor van dit transport terugzien. Binnen in de wagen klonk een hol gerinkel. Reya trok de deur iets verder open en gluurde de duisternis in, waar ze kisten, vaten of antieke meubels verwachtte – in elk geval iets.

Maar de ruimte was leeg.

Dit kan niet. Haar geest had even nodig om te verwerken wat ze zag en begon toen koortsachtig naar een verklaring te zoeken. Kon het konvoi een afleidingsmanoeuvre zijn geweest? Gavin had Lennox verzekerd dat hij bij drie verschillende informanten de dag en het tijdstip had bevestigd. Het had Reya weken gekost om deze klus voor te bereiden. Weken waarin ze de Zilveren Garde bespioneerde had, de juiste mensen had omgekocht, de route had uitgestippeld, de aanval had gepland.

Dit was nou precies waarom ze liever alleen werkte.

Knarsetandend veerde Reya door haar knieën en sprong naar het volgende rijtuig. Ze weigerde te geloven dat het allemaal voor niets was geweest. Met een grom trok ze zichzelf omhoog aan het handvat en plantte haar voeten op de treeplank.

Ze kwamen langs hun tweede herkenningspunt, een herberg met een scheef uithangbord waarop een halvemaan was afgebeeld. Zeven minuten. Zelfs de beste whiskey haalde het niet bij de adrenaline die door haar aderen brandde. Ze deed haar beste werk op het geluid van een tikkende klok en haar eigen verhoogde hartslag.

Reya pakt het hangslot en draaide het naar zich toe om het vreemde, ingewikkelde ontwerp te bekijken. Zo'n slot had ze nog nooit gezien. Zelfs de kettingen op deze wagen waren dikker.

Hier moest de buit in zitten. Maar waarom dan drie wagens?

Dat was het moment waarop ze de vreemde, onaardse energie voelde die van het metaal afstraalde. Ze deinsde terug. Biddend dat ze ernaast zat, kantelde ze het hangslot naar het manenlicht,

dat fonkelend weerkaatste op een laagje groen binnen in het sleutelgat. Ze vloekte.

Er zat kellsteen in het slot verwerkt – de enige natuurlijk voorkomende stof ter wereld die compleet bestand was tegen magie. Wat wilde zeggen dat de lading ofwel zo waardevol was dat de Zilveren Garde extra beveiliging had gewild tegen magische inbreekpogingen... ofwel zélf magisch was. En magie was al eeuwen verboden in Rhiterra.

Bij elke andere klus zou ze van de rijdende wagen zijn gesprongen om terug naar huis te gaan, wat voor schatten er ook te halen vielen. Ze wilde niks te maken hebben met de inhoud van dit voertuig, maar tegelijkertijd hing haar toekomst ervan af. Reya telde tot vijf en hoopte stilletjes dat iemand haar zou tegenhouden. Maar niemand kon of deed dat. Ze pakte haar bijl en gaf een klap op de sluiting van het slot. Twee klappen. Drie. De vonken sloegen eraf, maar het ijzer bleef intact.

Nog een keer.

Niks.

Nog een keer. Nog een keer. Nog een keer.

‘Alle rottende duivels, ga ópen!’

Het metaal brak doormidden. Reya probeerde het hangslot te vangen, maar het kletterde al over de straatstenen. Ze zou later terug moeten om het te zoeken. Kreunend stopte ze haar bijl weg en trok de ketting los. Maar toen aarzelde ze.

Het zou roekeloos zijn om de deur zomaar open te trekken, nu ze wist dat er magie in het spel was. Het was veiliger om de ketting op straat te gooien en door te gaan naar het volgende rijtuig. Ze moest toch terug voor dat slot. Maar haar voeten wilden niet in beweging komen. Een paar kostbare seconden lang stond ze in tweestrijd over een beslissing die ze eigenlijk al had genomen. Ze moest weten waarmee ze van doen hadden.

Reya bad dat wat achter die deur zat niet haar dood zou worden.

Eén rukje aan de ijzeren handgreep, en de deur klapte open in de wind. Een walm van ontlasting, schimmel en verrotting

vulde haar longen, met een vage ondertoon van petrichor. Met tranende ogen sloeg Reya haar hand voor haar mond en neus. Ze wierp één blik naar binnen en vloekte achter haar handpalm.

Grote Algoden nog aan toe.

Ze waren allemaal de pineut.